

F. t. l. vedr. forsikringsvirksomhed.

personer får tillagt samme tegningsret som den, der efter 1. pkt. tilkommer de enkelte medlemmer af bestyrelse og direktion.

Herudover indeholder stk. 2, 1. pkt., tillige en regel, hvorefter også den samlede bestyrelse kan forpligte selskabet. Denne regel svarer til gældende ret, og stemmer med principperne om bestyrelsens overordnede ledelse efter §§ 53-55. Det bemærkes, at denne beføjelse til som organ at forpligte selskabet ikke kan begrænses i medfør af stk. 3.

I § 58 a, stk. 3, bestemmes, at den tegningsret, som efter stk. 2 er tillagt medlemmer af bestyrelse eller direktion eller andre, kun kan udøves af to i forening. Denne bestemmelse svarer til den nugældende lovs § 54, stk. 5, jfr. forslaget § 1, nr. 6. — Herudover tillader § 58 a, stk. 3, 2. pkt., at tegningsretten i vedtægterne yderligere kan begrænses, således at den kun kan udøves af flere end to i forening, medens andre begrænsninger ikke kan registreres, jfr. herved også ændringsforslaget under § 1, nr. 17. Der vil herefter ikke som efter den gældende lov være mulighed for at registrere særlige tegningsregler for afhændelse og pantsætning af fast ejendom. Imidlertid var der allerede under forhandlingerne om de fællesnordiske aktieselskabslove enighed om bortfald af denne særlige tegningsregel, som man fandt uheldig og upåkrævet.

Der er intet til hinder for, at bestyrelsen som en ordensforskrift kan vedtage, at f. eks. køb, salg og pantsætning af fast ejendom kun kan ske ved underskrift af hele bestyrelsen eller af et vist antal af dennes medlemmer, eventuelt i forbindelse med en direktør. Men det vil kun blive en intern forskrift, som ikke registreres, jfr. § 53, stk. 3, 1. pkt., i forslaget § 1, nr. 4, og bemærkningerne til § 2 nedenfor.

Det bemærkes endelig, at bestemmelserne i § 58 a, stk. 2 og 3, ikke udelukker anvendelsen af almindelige regler om fuldmagt ved siden af § 58 a.

De retshandler, som et forsikringssselskabs ledelse indgår, er efter bestemmelserne i EF's 1. direktiv som hovedregel bindende for selskabet. I overensstemmelse hermed bestemmer forslaget § 58 b, stk. 1, i indledningen, at selskabet forpligtes af en tegningsberettiget, der handler på selskabets vegne, medmindre selskabet kan påberåbe sig retshandelens ugyldighed efter en af undtagelsesbestemmelserne i samme stykke nr. 1 eller 2. Om disse undtagelsesbestemmelser bemærkes i øvrigt følgende:

§ 58 b, stk. 1, nr. 1, omfatter tilfælde, hvor de tegningsberettigede, herunder bestyrelsen, har overskredet deres beføjelser i henhold til loven. Når loven her taler om overskridelse af beføjelser, sigtes der hermed til, at visse dispositioner skal godkendes

af generalforsamlingen og/eller forsikringsrådet (f. eks. forhøjelse af aktiekapitalen, godkendelse af årsregnskabet, ændring af vedtægter, erhvervelse af egne aktier eller beslutning om likvidation), eller at visse dispositioner er forbudt.

§ 58 b, stk. 1, nr. 2, omfatter tilfælde, hvor de tegningsberettigede, herunder bestyrelsen, har indgået en retshandel, der ikke omfattes af selskabets formål, og selskabet godtgør, at trediemand vidste, at retshandelen ikke var omfattet af selskabets formål, eller dette ikke kunne være ham ubekendt. Hertil knytter sig bestemmelsen i § 58 b, stk. 2, der fastslår, at den omstændighed, at et selskabs vedtægter og dermed formålsbestemmelsen er behørigt registreret og offentliggjort, ikke i sig selv er tilstrækkeligt bevis på trediemands kendskab til selskabets formål. Dette er en undtagelse fra hovedreglen i § 148 a, stk. 2, jfr. forslaget § 1, nr. 18.

Vedrørende de subjektive betingelser for ugyldighed i stk. 1, nr. 2, bemærkes, at man her blot gengiver 1. direktivs art. 9, stk. 1, 2. led. Man overlader det således til domstolene nærmere at afgrænse, i hvilke tilfælde uagtsomhed skal medføre ugyldighed.

De undtagelser, der opregnes i forslaget § 58 b, stk. 1, nr. 1 og 2, gør dog ikke udtømmende op med ugyldighedsspørgsmålet. I lighed med hvad der gælder i tysk ret, hvis principper EF's 1. direktiv her har overtaget, kan § 58 b, stk. 1, ikke udelukke anvendelsen af almindelige regler, som f. eks. aftalelovens § 33. Efter denne regel kan, selvom en viljerklæring ellers måtte anses for gyldig, den til hvem erklæringen er afgivet, dog ikke påberåbe sig den, når det på grund af omstændigheder, som forelå, da erklæringen kom til hans kundskab, og hvorom han må antages at have været vidende, ville stride imod almindelig hæderlighed, hvis han gjorde den gældende.

I denne sammenhæng må dernæst også bemærkes, at § 58 b ikke tager stilling til ugyldighedsspørgsmålet i den situation, hvor tegningsberettigede indgår en retshandel uden at iagttage de krav om flere underskrifter, som indeholdes i loven eller vedtægterne efter § 58 a, stk. 3, måtte indeholde. En udtrykkelig bestemmelse i loven, hvori man i overensstemmelse med reglen i 1. direktiv art. 9, stk. 3, fastslog ugyldighed som virkning ved handlinger i strid med § 58 a, stk. 3, måtte nemlig modificeres som følge af, at en retshandel alligevel kunne være gyldig efter almindelige regler om stillingsfuldmagt. Hvorvidt overtrædelse af § 58 a, stk. 3, medfører ugyldighed, må derfor afgøres rent konkret i praksis.

I § 58 c bestemmes, at når der er sket bekendtgørelse i Statstidende om valg eller udnævnelse af